Anno ÉN is PÉCSETT... 1. Kozma Antal, bölcsészhallgató

k, 2014/07/29 - 10:14 -- POPIAAB.PTE@pte.hu
2013-ban indult a Pécsi Tudományegyetem ÉN is PÉCSETT diplomáztam [1] elnevezésű projektje, melyben számos közismert személyiséget, egykori pécsi diplomást kértek arra, hogy idézzék fel egyetemi tanulmányaikkal és Péccsel kapcsolatos emlékeiket. A projekt alapötletéből kiindulva Anno ÉN is PÉCSETT... című sorozatunkban az egyetem régi oktatóinak, illetve híres vagy kevésbé ismert egykori hallgatóinak egyetemi pályafutásukra vonatkozó visszaemlékezéseit gyűjtjük és mutatjuk be.

*

1985 júliusában a Népszava interjút közölt a Janus Pannonius Tudományegyetem Tanárképző Kara Irodalomtudományi Tanszékének oktatóival, többek között Bécsy Tamás tanszékvezetővel, az egységes egyetemi tanárképzési kísérlet egyik kulcsfigurájával. Bécsy elsősorban a tanárképzési kísérlet elmúlt két évének tapasztalatairól, illetve a tanszék konkrét munkájáról és mindennapjairól számolt be. Az interjú készítője a beszélgetés végén a következő kérdést tette fel: „[V]*an-e a pécsi egyetem irodalom tanszékének akkora elismertsége, rangja, mint a háború előtti, Erzsébet Tudományegyetem Thienemann-féle tanszékének volt?*”[1] E kérdés arra buzdította az Erzsébet Tudományegyetem (ETE) Bölcsészet-, Nyelv- és Történettudományi Karának egykori hallgatóját, *Kozma Antal*t, hogy felelevenítse egyetemi emlékeit.

Kozma Antal 1944-ben

Az Anno ÉN is PÉCSETT... sorozatunk első részében Kozma Antal 1985 júliusában, a Magyar Nemzetben közölt cikke, valamint két életrajzi kötete (*Az életet szeretni kell*, 1982; illetve ennek átdolgozott változata: *Bízva és remélve*, 1999) alapján idézünk fel néhány epizódot az Erzsébet Tudományegyetem bölcsészkaráról, oktatóiról és diákéletéről. Kozma Antal története betekintést nyújt abba is, hogy milyen továbbtanulási lehetőségei voltak egy izraelita családból származó fiatalnak a húszas-harmincas évek fordulóján.

Kozma Antal két életrajzi kötetének borítója

Kozma Antal 1910. június 15-én született Budapesten, gyermekkora nagy részét azonban Egerben töltötte, itt ismerkedett meg az ekkor még egri jogakadémiai tanár Molnár Kálmánnal,[2] aki utóbb kulcsszerepet játszott továbbtanulásában: „*Édesapám Pestről hozott egy valódi futball-labdát. Ettől kezdve a Tündérpart focipálya lett. Egész nap rúgtuk a labdát.* (…) *Dr. Molnár Kálmán jogakadémiai tanár ablaka a Tündérpartra nézett. Többször keményen ránk szólt, hogy ebéd után ne rúgjuk az ablaka alatt a labdát, mert az idős szülei nem tudnak aludni. Mivel sorozatos felszólításai eredménytelenek voltak, egyszer sikerült a labdát megkaparintania és a lakásába bevinnie. Utána behívott hozzájuk, és azt mondta, hogy csak úgy adja vissza a focit, ha szavamat adom, hogy ebéd után nem játszunk többé az ablakuk alatt. Mivel ezt az ígéretemet becsületesen megtartottam, annyira megkedvelt, hogy évek múlva ennek a korrekt magatartásomnak köszönhettem hatékony segítségét a pécsi egyetemi felvételimnél. (Közben az egri jogakadémiáról Pécsre nevezték ki egyetemi tanárnak, a közjogi tanszékre.) Molnár professzor Pécsről utazott Belgiumba, hogy az ifjú Habsburg Ottót a magyar közjogra tanítsa. Onnan visszatérve elragadtatással beszélt Habsburg Ottó*

kiváló szellemi képességeiről. Egyébként fanatikus legitimista volt, és a jogászok azt mesélték róla, hogy a közjogi szigorlatokon a királyról csak így volt szabad szólni: Őfelsége a Király."[3]

Kozma Antal az elemit felekezeti iskolában végezte, majd az egri főreáliskolába került. Főleg a matematika iránt érdeklődött, de a numerus clausus miatt 1928-ban a Műegyetemre nem vették fel. Ekkor úgy döntött, hogy ha mérnök nem lehet, elmegy matematikatanárnak: „[K]*érvényt küldtem a budapesti, a szegedi és a debreceni tudományegyetemre. Mindhárom helyről azonos szövegű elutasító választ kaptam:* létszám betelte miatt *kérése nem teljesíthető. Végső kísérletként Pécsre írtam az oda nemrég kinevezett dr. Molnár Kálmán közjogprofesszornak, aki jól ismerte addigi kiváló tanulmányi eredményeimet, hogy vetessen fel Pécsre bölcsésznek, de ha erről már elkéstem volna, akkor jogásznak, mert szeretnék továbbtanulni. Azonnal sürgönyválaszt kaptam: »Bölcsésznek felvétetett, jöjjön azonnal beiratkozni, Molnár.« Nagyon boldog voltam, nem tudván, hogy Pécsett újabb meglepetés vár rám.*

Kozma Antal bölcsészkari törzskönyvi lapjának első oldala, 1928/29. tanév I. félév (részlet) (PTE EL VIII. 102. 26. d.)

[400] *km-es utazás után érkeztem Egerből Pécsre. Molnár professzornál jelentkezve, ő ezzel a váratlan közléssel fogadott: − Antika, egész elfelejtettem, hogy maga matematikus. A pécsi egyetem csonka, nincs természettudományi kara. Azt tanácsolom, iratkozzon be francia-német szakos bölcsésznek. Miután tanult már nyelveket, ez a jövőjében csak hasznos lehet. – A tanácsot elfogadtam. (Egyetemi tanulmányaimat Molnár professzor végig figyelemmel kísérte és idős anyjával együtt többször meghívott hozzájuk vasárnapi ebédre is.)*. (…) *Pécs városát hamar megszerettem. Talán azért is, mert hasonlít Egerhez, mind fekvését tekintve – a Mecsek lábánál terül el, mint Eger az Egedénél, − mind a törökös építkezések miatt. A keskeny utcák apró házai, a város alatt húzódó nagy pincerendszer a hosszú török uralom itt maradt emlékei. Eső után a Mecsek felől lezúduló víztömeg a keskeny, meredek utcákon keresztül a Király utcára (a Fő utcára) ért le, ahol akkora patak keletkezett, hogy az egyik-oldalról a másikra csak úgy juthattunk át, ha deszkapallókat fektettek le a két járda közé. Eleinte én is egy ilyen keskeny, meredek utcában, a Szent Mór utcában laktam, és innen jártam le az egyetemre, meg egy idős házaspárhoz, privát kosztra, ebédelni néhány medikus barátommal együtt*."[4]

A mérnöknek készülő Kozma számára eleinte nehézséget jelentett, hogy az alapvetően reál beállítottságát hirtelen bölcsész filológusi érdeklődéssel váltsa fel. A bölcsészkari előadások és oktatóik azonban hamar lenyűgözték, olyannyira, hogy utóbb a magyar-francia kulturális kapcsolatok kutatásával foglalkozott. A Magyar Nemzet 1985-ös cikkében így emlékezett egyetemi éveire: „*A régi pécsi bölcsészkaron a professzorok előadásai nem a tankönyvek holt betűinek ismétlései voltak, hanem azokba az előadók igyekeztek egyéni színt, saját véleményt belevinni.* (…) [Thienemann Tivadar[5]] *előadásai magas színvonalúak voltak, élményszámba mentek és a tankönyvszerűségtől teljesen távol álltak. Az általa vezetett szemináriumokban igyekezett több hallgatóját aktivizálni és egyesekkel* (…) *élete végéig levelező kapcsolatot tartott.* (…)

Birkás Géza és Thienemann Tivadar

[K]*ülönös nosztalgiával kell megemlékeznem dr. Birkás Géza*[6] *professzor francia szemináriumi foglalkoztatásairól. Ezáltal tudta az ő tantárgyát a legjobban megkedveltetni velem és az ő ösztönzésére lettem az egyetemi tanulmányaim befejezése után is – amíg a nehéz időkben a sorsom másfelé nem kényszerített – a francia-magyar kulturális kapcsolatok történetének kutatója.*

Tudományos dolgozataim, tanulmányaim ebből a tárgykörből készültek, illetve jelentek meg különböző folyóiratokban. A Birkás-szemináriumban sok értékes kollégát ismertem meg, például Grandpierre Emilt[7] *(a közkedvelt „Emicit"), Csapláros Istvánt,*[8] *a varsói egyetem későbbi magyar tanszékvezető tanárát, Hack (Temesi) Alfrédot,*[9] *az Apáczai Csere mintagimnázium későbbi igazgatóját, Weisz (Zsigmond) Lászlót,*[10] *a későbbi történészt stb. A négy évfolyamból mintegy harmincan voltunk francia szakosok és vettünk részt szemináriumi foglalkozásokon, amelyek így kiscsoportos foglalkozásnak is voltak tekinthetők. Professzorunkkal együtt olvastuk és elemeztük például Villont ófrancia nyelven vagy Boileau szatíráit, La Fontaine meséit stb. Előfordult, hogy Birkás professzor francia nyelven dolgozatot is íratott velünk. Ötvenöt év távlatából már nem emlékszem a témára, de azóta is többször felvillant az emlékezetemben, hogy a mögöttem levő padban Grandpierre Emil igyekezett jól elkészíteni az írásbeli feladatot. Birkás professzor nagy szeretettel foglalkozott minden hallgatójával és hatékony segítséget nyújtott a doktori értekezések elkészítéséhez is. Egyetemi tanulmányaim befejezése után is hosszú évekig leveleztünk egymással* (…). *A régi irodalomtörténeti tanszékek tanárainak említett előadásai mellett, minden félévben különös élményt jelentettek Halasy-Nagy Józsefnek*[11] *professzor filozófiai előadásai, amelyek általános érdeklődést keltettek – akár Platonról, akár Baconról, vagy Spinozáról szóltak. A tanterem mindig zsúfolásig megtelt, még a jogászok is átjöttek meghallgatni ezeket az előadásokat."*[12]

Halasy-Nagy József

Kozma visszaemlékezéseiben szívesen idézte fel a pezsgő pécsi diákéletet is: „*Mindig emlékezetes marad számomra a pécsi esti diákkorzó a Király utcában, amit csak – a színház előtti kitérővel üzemeltetett – elavult, egyvágányú villamos zavart meg időnként néhány percre. A korzó vasárnap délben a székesegyház előtti sétatéren még színesebb volt. A diákság legalább olyan fontosnak tartotta a korzón való napi részvételt, mint az egyetemi előadásokon, ha itt nem olvastak is katalógust... 1929 júniusában néhány barátommal – köztük Grandpierre Emillel – egyik este a Korzó teraszán ültünk, amikor mi fagylaltot rendeltünk, Emici pedig egy üdítőitalt kért, ami málnaszörp és egy-két ital keveréke volt. Amikor jól megjegyeztem ezen italkeverék összetételét. Másnap este egy barátommal kettesben újra oda mentünk, és amikor a pincér jött, teljes komolysággal kértünk egy-egy »grandpierre«-t. A pincér nem vette észre a tréfát, pár lépést tett hátra, majd visszajött és elnézést kért, hogy jól ismeri ugyan ezt az italt, de most nem jut eszébe, hogy miből kell kikeverni. Kioktattuk, és rögtön hozta azt az italt, amit előző este Emici rendelt. Kicsit rosszallólag meg is jegyeztük, hogy egy rendes helyen illik ezt az italt ismerni. Emicinek elmeséltük a tréfát, és jót nevezett rajta*. (…) *Kellemes pécsi emlékem, hogy volt ott egy szűk körű kis baráti társaságunk: tíz medikus, egy jogász között az egyetlen bölcsész én voltam. »Kaja, pia, szentegylet«-nek neveztük, és szombat esténként egy kisvendéglőben jöttünk össze. Kepes Marci szépen szóló hegedűjére énekeltünk egy dalt, melynek szövegébe mindig a soron következő tag »szívszerelmének« nevét kellett beilleszteni. Ezt követően koccintás: ex! A vendéglőből távozva éjjeli zenéket adtunk, ahol szintén Kepes Marci húzta a Csak egy kislány van a világon szívhez szóló muzsikáját. Rendszerint kapatosan térünk nyugovóra*."[13]

Littke Korzó Kávéház a Színház téren

Kozma beszámolt az egyetemi lét árnyoldalairól is, ugyanis zsidó hallgatók számára az „egyetemre való bejutás" nemcsak a felvételi nehézségeket jelentette: a bajtársi egyesületekre tömörülő hallgatók szélsőségesebb csoportjai olykor valóban lehetetlenné tették számukra az előadások látogatását: „*Abban az időben az egyetemi diákság is elkülönült felekezetek szerint a társadalmi,*

illetve a magánéletben. A keresztény diákok bajtársi egyesületekbe (Americana, Turul) tömörültek, a zsidó diákok egyesülete pedig mind a négy hazai egyetemen a MIEFHOE (Magyar Izraelita Egyetemi és Főiskolai Hallgatók Országos Egyesülete) volt. Ennek működése főleg szociális tevékenységben merült ki. A menzabálokon, egyéb rendezvényeken befolyt összegekből folyósítottunk segélyeket a szegényebb diákoknak tanulmányi, vizsga-, ellátási és egyéb anyagi gondjaik enyhítésére. Mint anyagilag független diákot (édesapám fedezte pécsi kiadásaimat), harmadéves koromban engem választottak meg a pécsi MIEFHOE elnökévé. Programomban harciasan küzdöttem azért, hogy zsidó vallású magyaroknak és ne magyar zsidóknak tekintsenek minket, emiatt élesen szemben álltam a cionista szemléletű kollégákkal. Jól sikerül díszes menzabáljainkra az egész Dunántúlról jöttek, és megtisztelő volt számunkra, hogy a díszelnökséget jóérzésű, humanista szellemű egyetemi tanárok (Molnár Kálmán, Birkás Géza, Entz Béla stb.) vállalták.

Kozma Antal MIEFHOE-beiratkozási könyve (1930)*

Pécsi diákéveim alatt gyakoriak voltak az országosan jelentkező atrocitások, amikor – központilag irányítva – mind a négy egyetemi városban a bajtársi egyesületekbe tömörült diákság szélsőséges szemléletű része antiszemita jelegű [sic!] *felvonulásokat, tüntetéseket rendezett, összekötve egyes zsidó vallású egyetemi hallgatók tettleges bántalmazásával, az egyetemről történt kikergetésével. Ilyen esetekben a tisztességes professzorok – főleg azok, akiknek mély katolikus valláserkölcsi meggyőződése ez ellen tiltakozott – nyíltan védelmükbe vették a bántalmazottakat. Dr. Molnár Kálmán bátor kiállása közismert volt. Birkás Géza professzornál egy alkalommal a francia szeminárium ajtajából figyelhettem meg, hogy személyesen kísérte ki az egyeteről* [sic!] *egyik kolléganőnket, hogy elejét vegye a bántalmazásnak.*

Mivel ezek a botrányos verekedések egy-egy időszakban rapszodikusan jelentkeztek, a zsidó diákok sokszor tanácstalanok voltak, hogy másnap megjelenjenek-e az egyetemi előadásokon. Az egyik Király utcai divatáru-kereskedő jogász fia ilyenkor külön-külön megkérdezett mindnyájunkat: »Te bemégy?« Ezért kapta tőlünk viccesen a Tebe nevet, ami annyira ráragadt, hogy egyetemi évei alatt végig viselnie kellett."[14]

Meghívó a MIEFHOE 1931. február 14-i Dunántúli Mensabáljára, a bál egyik szervezője Kozma Antal volt (PTE EL VIII. 101. b. 39. d. 1053/1930-31.)

Kozma Antal doktori disszertációját (Birkás Géza javaslatára) a Hriágyel Márton sajópüspöki katolikus plébános által, a 18. század közepén készített Télémaque-fordítás két kéziratának filológiai összehasonlításából írta. Harmadéves korában – „*mint az a bölcsészkaron szokás volt*"[15] – engedélyt kapott, hogy disszertációja elkészítéséhez egy szemeszteren keresztül Bécsben, majd Párizsban kutasson. 22 évesen, 1932. június 24-én – francia nyelv és irodalomból mint főtárgyból, magyar és német irodalomból mint melléktárgyból – avatták a bölcsészettudományok doktorává: „*Egész életemben emlékezetes, megható ünnepség volt, melyre az édesapám is eljött Egerből*."[16] Egy évvel később – Budapesten töltött gyakorlóéve után – középiskolai tanári képesítést is szerzett.

Kozma Antal bölcsészdoktori avatása tárgyában tett előterjesztés palliuma (PTE EL VIII. 101. b. 45. d. 1633/1931-32.)

Kozma Antal bölcsészdoktori értekezése, 1932. (a dolgozat a PTE EK Történeti Gyűjtemények Osztálya állományában ma is megtalálható)

Kozma ezt követően Budapesten próbált elhelyezkedni, de szoros kapcsolatban maradt egykori tanárával, Birkás Gézával is: „*1933-ban rengeteg anyagot gyűjtöttem össze Birkás számára, ezen felbátorodva én is érdeklődtem nála, hogy milyen átfogó témát ajánlana, ami idővel esetleg egyetemi magántanári képesítéshez is vezethetne. Azonnal válaszolt, és számomra »testre szabott«, izgalmas feladatot jelölt meg. A rám nézve hízelgő válaszát így fejezte be: »Kultúrtörténeti szempontból érdekes téma volna ez, melynek kidolgozásához olyan szorgalmas kutató kellene, mint Ön.« A kapott téma feldolgozását azonnal elkezdtem, de mivel elhelyezkedni nem tudtam, a későbbi években kevés időm maradt könyvtári búvárkodásra. Néhány dolgozatom időnként megjelent egyes folyóiratokban, és a kapott, átfogó, nagy témához is gyűjtöttem sok adatot, de az anyag nagy része a háborúban elveszett.*”[17] Mivel később sem tudott tanárként állást találni, Kozma engedett apja kérésének és miután 1934-ben a család Budapestre költözött, apja üzletében helyezkedett el műszaki kereskedőként. Itt dolgozott 1942-ig, amikor munkaszolgálatosként a Don-kanyarba vitték.

Kozma Antal üzletszerző ügynöki arcképes igazoló könyve (1944)*

1944 februárjában térhetett vissza Budapestre, majd májusban ismét munkaszolgálatra hívták be. A felesége által szerzett svájci menlevél segítségével novemberben sikerült visszajutnia a fővárosba, s 1945. január 15-ig felesége családjával együtt bujkált. Mivel tanárként 1945 után sem kapott állást, ismét műszaki kereskedőként kezdett dolgozni. Üzletét 1951-ben számolták fel, ezután az Állam Biztosítónál helyezkedett el üzletszerzőként. A hatvanas évek közepén a Szolnoki, illetve a Nógrádi Megyei Igazgatóság vezetője volt, majd 1970-ben a budapesti VII. kerületi igazgatóság vezetőjének nevezték ki, innen ment nyugdíjba hat év múlva. Nyugdíjas éveiben a Biztosítási Szemle szakírójaként tevékenykedett.

1983. szeptember 14-én az ETE bölcsészkarának jogutódjánál, a szegedi József Attila Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán vette át aranydiplomáját, majd 1992-ben gyémánt-, 1997-ben pedig vasdiplomáját.

Kozma Antal 90 évesen, 2000. november 5-én hunyt el.

A *-gal jelölt képek forrása: link [2]. A levéltári forrásokról készült képeket Ruprech Judit készítette. A poszt elkészítéséhez köszönöm Szeberényi Gábor segítségét.

Polyák Petra

[1] Szunyogh Szabolcs: A reformegyetem két éve. *Népszava* (109.) 1985. júl. 11. Az interjút újraközli: Lengvári István-Polyák Petra (szerk.): *A pécsi bölcsészkar bölcsője*. Pécs, 2013. 174-176.

[2] Molnár Kálmán (1881-1961) jogász, az MTA tagja. 1925 decemberében nevezték ki az ETE közjogi tanszékére nyilvános, rendes tanárává, az 1929/30. és 1941/42. tanévben a jogi kar dékánja. Az ETE képviselője az 1944 decemberében megalakuló Ideiglenes Nemzetgyűlésben. Ezt követően kinevezést nyert budapesti egyetem jogi

karának közjogi tanszékére, 1949 áprilisában vonult nyugdíjba.

[3] Kozma Antal: *Bízva és remélve*. Kortárs Kiadó, 1999. 15-16. [A továbbiakban: Kozma 1999.]

[4] Kozma 1999. 31-34.

[5] Thienemann Tivadar (1890-1985) irodalomtörténész, germanista, nyelvpszichológus. Az Erzsébet Tudományegyetemen 1918-tól a német nyelv és irodalom nyilvános rendkívüli tanár, s a Francia Nyelv és Irodalom Tanszék megbízott vezetője. 1921-ban nyilvános rendes tanári kinevezést kapott. 1925/26. tanévben a Bölcsészet-, Nyelv és Történettudományi Kar dékánja. 1934-től Budapesten, a Pázmány Péter Tudományegyetemen tanított.

[6] Birkás Géza (1879-1951), a francia irodalomtörténet kutatója 1923-ban nyert nyilvános rendes tanári kinevezést az ETE bölcsészkarára. Az 1928/29. tanévben a kar dékánja, 1938/39. tanévben rektor. A bölcsészkar bezárását követően, 1940-től Kolozsvárott, majd Szegeden tanított.

[7] Kolozsvári Grandpierre Emil (1907-1992) író, műfordító, kritikus. 1928-tól a pécsi Erzsébet Tudományegyetem hallgatója. Olasz, francia és filozófia szakon diplomázott 1933-ban.

[8] Csapláros István (1910-1994) irodalomtörténész. 1928 és 1932 között az ETE bölcsészkarának hallgatója, ahol magyar-francia és német szakos bölcsészdoktori és középiskolai tanári oklevelet szerzett. Az egyetem Magyar Irodalomtörténeti Tanszékének gyakornoka (1934–1940), majd tanársegéde (1940). 1948 és 1955 között a varsói Magyar Kulturális Intézet vezetője (1948–1955), majd kulturális tanácsadója. 1949-től a Varsói Egyetemen magyar lektorként dolgozott, majd a Magyar Filológiai Tanszék egyetemi adjunktusa (1955–1962), docense (1962–1971), 1971 és 1980 között tanszékvezetője.

[9] Temesi (Hack) Alfréd (1911-1978) az 1929/31. és az 1932/33. tanévekben az ETE bölcsészkar hallgatója, 1933-ban bölcsészettudományi doktorátust, majd 1935-ben francia-német szakos tanári oklevelet szerzett. 1934 és 1936 között az egyetem Francia Intézetében fizetéstelen tanársegédként dolgozott, majd a pápai bencés gimnáziumban helyezkedett el. 1959 és 1966 között az ELTE Apáczai Csere János Gyakorlógimnáziumának igazgatója volt.

[10] Zsigmond (Weisz) László (1907-1992) történész, az MTA tagja. 1945 és 1953 között az MKP (majd MDP) pártfőiskoláján tanított, az egyetemes történelem tanszék vezetője volt. 1950-es évek közepén a Magyar Tudományos Akadémia munkatársaként dolgozott, majd az Akadémia Történelemtudományi Intézete egyetemes történelem osztályának vezetője lett. 1960-tól és 1977-es nyugdíjazásáig az ELTE Új és legújabb kori egyetemes történelem tanszékét vezette. A Századok szerkesztőbizottságának tagja, 1970-ben az MTA levelező, majd 1979-ben rendes tagja lett. Forrás.

[11] Halasy-Nagy József (1885-1976) filozófust 1921-ben nevezték ki az ETE-n a filozófia nyilvános rendes tanárává. A Filozófia Tanszék mellett rövid ideig a Klasszika-filológia és a Pedagógia Tanszék irányításában részt vett. 1923/24-ben az ETE rektora, 1927/28-ban és 1935-37 között a bölcsészkar dékánja. A bölcsészkar 1940-es bezárása után a szegedi Filozófia Tanszék vezetését vette át.

[12] Dr. Kozma Antal: A pécsi egyetemi oktatás múltjából. *Magyar Nemzet,* 1985. július 24.

[13] Kozma 1999. 34-39.

[14] Kozma 1999. 37-39.

[15] Kozma 1999. 41.

[16] Kozma 1999. 53.

[17] Kozma 1999. 56.

Forrás webcím:https://leveltar.pte.hu/content/anno-en-pecsett-1-kozma-antal-bolcseszhallgato

Hivatkozások

[1] http://pte.hu/en_is_pecsett [2] http://www.geni.com/people/Antal-Kozma/6000000003264551247#/tab/media